

искуство, защото може да остане недоумително и съсъ осторожностъ; понеже глѣда на послѣдствіе-то. Сѣтиѣ трѣбва да ся знае съ лѣсенниѣ да ся възвърне на главниѣ прѣдмѣтъ за да си слѣдвать подробно-сти-ты камъ намѣреніе-то. А пакъ сѣдствіе-то трѣбва повечето да е съответствено съ онова, что възбуди понапрѣдъ любопытство-то на слышатели-ты за да са достигне цѣль-тѣ.

Тойзи образъ встѣпленіе подобава само на голѣмы прѣдмѣты. Кога дѣло-то е маловажно, то тогава си нѣма мѣсто-то.

Вжеле-тъ е едно искуство чрѣзъ кое-то ся поставятъ въ сходство разны-ты частны прѣдмѣты, или различни-ты лица что играѣтъ едниѣ ролѣ въ съчиненіе-то. Занимательность-та на расказваніе-то зависи повече отъ способа, чрѣзъ когото части-ты му сѣ полагають въ сходство-то едни съ други. За това трѣбва да ся прѣмѣлчява всякъ едниѣ подробности коя може да възпре вървежѣ или игрѣ-тѣ на едниѣ ролѣ нѣ още повече трѣбва да ся не появява. колкото е възможно развѣска-тѣ; чтомъ тя ся прѣдвиди, слышатель-тѣ изгубва сладость-тѣ на удивленіе-то, а еписатель-тѣ послѣдствіе-то.

Развѣска-та е мѣсто-то что ся свършва и развързва вжеле.

Искуство на разлика-тѣ е да ѣ приготи съчинитель-тѣ безъ да ѣ прѣдвѣсти. За да ѣ приготи трѣбва да расположи дѣйствіе-то тѣй, чтото да произхожда отъ онова что ся каза погорѣ. И тѣй развѣска-та трѣбва да бѣде произведена. Това е войственно правило за кой да е прѣдмѣтъ.